

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D, a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **J. S.**, zast. Mgr. Ing. Vojtěchem Szalayem, advokátem se sídlem v Břeclavi, nám. T. G. Masaryka 2957/9A, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti I. K., zast. JUDr. Jaromírem Josefem, advokátem se sídlem v Hodoníně, Velkomoravská 378/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2012, č. j. JMK 121717/2012, Sp. zn. S–JMK 121717/2012 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 20. 12. 2012, č. j. JMK 121717/2012, Sp. zn. S–JMK 121717/2012 OÚPSŘ, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 317 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. Vojtěcha Szalaye, advokáta se sídlem v Břeclavi, nám. T. G. Masaryka 2957/9A
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím, (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odbor stavebního řádu a obecního živnostenského úřadu, oddělení stavební úřad, (dále jen „stavební úřad“) sp. zn. MUBR-56076/2010 OSŘOŽÚ/Kň-330, č.j. MUBR 60655/2012 ze dne 12. 9. 2012. Tímto rozhodnutím stavební úřad na základě § 129 odst. 3 a §115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „stavební zákon“) dodatečně povolil stavbu – přístavbu rodinného domu č.p. 1072 na pozemku p.č. st. 1245 v B., Č. 54, v k.ú. B., stavebníka I. K.

[2] Správní orgány konstatovaly, že stavebník splnil veškeré podmínky pro dodatečné povolení stavby ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Požádal tedy o dodatečné povolení stavby, předložil podklady a doklady jako k žádosti o stavební povolení a prokázal soulad stavby s veřejným zájmem.

[3] Stavba byla definována následujícím způsobem: „Ve dvorní části rodinného domu byla provedena základová deska pro přístavbu dílny, dále byly vybourány otvory pro propojení přístavby se stávajícím domem. Přístavba rodinného domu bude provedena na této základové desce při hranici se sousedním pozemkem parc. č. st. 1330 k.ú. B. jako přízemní, půdorysového tvaru obdélníka, 4,00 krát 3,00 m, která bude sloužit jako dílna. Přístavba bude navazovat na stávající I.PP rodinného domu a bude zastřešena střechou plochou, která bude sloužit jako terasa. Terasa bude prodloužena až do hranice se sousedním pozemkem parc. č. st. 1244 k.ú. B. Přístavba terasy v levé části pozemku (v pohledu ze dvora) bude půdorysného tvaru obdélníka a půdorysných rozměrů 1,65 krát 4,00 m. Přístup na terasu bude z I.NP domu ze dvora venkovním schodištěm, umístěným 3,00 m od hranice se sousedním pozemkem parc. č. st. 1244 k.ú. B. a 4,20 m od hranice se sousedním pozemkem parc. č. st. 1330 k.ú. B. Na terase bude v hranici se sousedním domem na pozemku parc. č. st. 1330 k.ú. B. od obvodové stěny domu na pozemku parc. č. st. 1245 k.ú. B. v celé délce přístavby (4 m) umístěna stěna z polykarbonátu v ocelovém rámu celkové výšky 1,60 m. Přístavba je založena na základových pasech z betonu prostého, zdivo základové bude vyzděno z keramických tvarovek Porotherm. Nové stropní konstrukce budou z keram. stropního systému Miako. Schodiště z terasy do dvora bude lehké, ocelové, délky 2,00 m. Déle budou provedeny změny v dispozici I. NP.

[4] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 1. 9. 2010 stavební úřad zahájil opatřením č.j. MUBR 58736/2010 řízení o odstranění stavby. Téhož dne bylo řízení přerušeno a opatřením č.j. MUBR 58720/2010 bylo účastníkům řízení oznámeno zahájení řízení o jejím dodatečném povolení, neboť dne 18. 8. 2010 byla podána žádost o dodatečné povolení stavby.

[5] Dne 31. 1. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. MUBR 7049/2011, jímž dodatečně povolil předmětnou stavbu. Na základě odvolání žalobce žalovaný toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 23. 5. 2011 č.j. JMK 41718/2011. Důvodem byly především nedostatky v projektové dokumentaci.

[6] Stavební úřad činil ve věci další úkony. Dle závěrů žalovaného byla dopracována projektová dokumentace. Dne 2. 11. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. MUBR 69856/2011, které bylo opět na základě odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím ze dne 2. 11. 2011 č.j. JMK 41718/2011. Důvodem byly opět nedostatky v projektové dokumentaci a dále skutečnost, že napadené rozhodnutí prikazovalo provádění stavebních úprav na sousední stavbě, což stavební zákon neumožňuje.

[7] Následně dne 12. 9. 2012 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. MUBR 60655/2012, jímž dodatečně povolil předmětnou stavbu. Žalobce proti tomuto rozhodnutí opět podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

[8] Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že pro dodatečné povolení stavby byly splněny veškeré podmínky. V řízení nedošlo k porušení právních předpisů, doplněná projektová dokumentace je kompletní, odpovídá požadavkům na dokumentaci stavby. Konstatoval, že předmětná stavba svým rozsahem, provedením a charakterem nevybočuje z požadavků na běžnou zástavbu rodinnými domky, ani z charakteru okolní zástavby. Jedná se o úpravy s obdobným provedením a stavebně technickým řešením jako v řadě dalších případů zde umístěných domků a nelze tedy oprávněně předpokládat ani jiný dopad na životní prostředí a okolí. Za méně podstatné označil žalovaný, že vůči okolním terasám se jedná o terasu rozměrově větší, více předsunutou před dvorní fasádu domu stavebníka i žalobce, která výrazněji přesahuje stavební čáru určenou stávající zástavbou okolních domů. Žalovaný uvedl, že tyto námitky, uplatňované v průběhu celého správního řízení, nejsou takového charakteru, aby bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit.

[9] Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že za účelem zamezení rušení soukromí a obtěžování pohledem byla navržena polykarbonátová stěna. Byla navržena v nezbytné míře, aby netvořila uzavřený prostor na pozemku žalobce. Nejedná se tedy o přímý výhled do sousedova obydlí, intenzivnímu a neomezenému pohledu brání tato stěna. Stejný závěr platí i pro situaci na druhé straně pozemku stavebníka, kde je obdobná situace, i když zde terasa je v jedné rovině s fasádou sousedního domu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[11] Žalobce namítl, že je napadené rozhodnutí nezákonné, je v rozporu s právními předpisy, nevychází z úplně zjištěného a skutečného stavu věci. Žalovaný se nevypořádal řádným způsobem s realizací stavby z formálních hledisek stanovených v §111 odst. 1 a 3 stavebního zákona, nevypořádal se vůbec nebo dostatečným způsobem s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, které se vztahují k rozhodování stavebního úřadu a projektové dokumentaci, která je nedostatečná, neodpovídá podmínkám stanoveným v §111 odst. 3 stavebního zákona. Rozhodnutí je navíc s projektovou dokumentací v rozporu.

[12] Žalovaný se nezabýval vyjádřením ing. G., které je ve správním spise, navíc sám připouští, že projektová dokumentace je neúplná a některé prvky, zejména spojené s otázkou odvodu povrchové srážkové vody, budou řešeny při provádění stavebních prací, což je nepřípustné, jednak pro rozpor se stavebními předpisy, jednak proto, že tyto prvky se týkají zejména účinků stavby na okolí, především na stavbu žalobce v souvislosti s odtokem povrchové srážkové vody ze stavby. Žalovaný připustil, aby projektová dokumentace v

rozporu s 6 odst. 4, §8 a §31 vyhl. č. 268/2009 Sb. a § 25 odst. 6 vyhl. č. 50/2006 Sb. neměla dostatečně vyřešenou otázku zajištění odvodu povrchové srážkové vody tak, aby tato nezatékala na stavbu žalobce a neohrozila do budoucna její konstrukci. Závěry žalovaného vztahující se k této problematice jsou nesrozumitelné a zmatečné.

[13] Projektovou dokumentací navržené výrobky, materiály a konstrukce nezaručují v rozporu s §156 stavebního zákona a §8 odst. 3 vyhl. č. 268/2009 Sb., že nedojde při realizaci stavby a následném užívání k ohrožení zdraví a životních podmínek žalobce především z důvodu zatékání vody.

[14] Postup žalovaného je rovněž v rozporu s ust. § 111 odst. 2 stavebního zákona, Pokud mají být některé prvky realizace výstavby řešeny až při výstavbě, žalovaný ani stavební úřad nemohly při rozhodování ověřit účinky budoucího užívání stavby, neboť je nemohli znát.

[15] Přesto, že žalovaný opakovaně zrušil rozhodnutí stavebního úřadu a projektová dokumentace byla opakovaně doplňována, a opravována, stále na ní bylo uvedeno stejné datum vypracování, a to květen 2010. Ani s touto skutečností se správní orgány nevypořádaly.

[16] Napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i projektová dokumentace jsou v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací města Břeclav, týkající se dané lokality, zejména textovou částí, která stanoví, že nesmí být porušeny v dané lokalitě nad míru přípustnou dané prostorové základní vazby s okolní zástavbou, což předmětná stavba činí. Nesmí být narušován obraz prostoru – stylem, materiálem, barevností apod., což materiály zvolené stavebníkem narušují. Jejich nevhodnost shledal i žalovaný. Stavby musí respektovat stávající stavební čáru, která je předmětnou stavbou vzhledem k jejím rozměrům narušena. Stavba jednoznačně narušuje urbanistické a architektonické hodnoty v daném místě. Všechny tyto námitky žalobce vznesl již ve správním řízení, žalovaný se s nimi řádně nevypořádal, i když namítané rozpory, na které žalobce upozorňoval, stále trvají. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu jsou v rozporu nejen s platnou ÚPD města Břeclav, ale i ust. §23 odst. 4,5 vyhl. č. 501/2006 Sb. Předmětná stavba provedením, rozsahem i zvolenými či navrženými materiály bude narušovat urbanistické a architektonické hodnoty v místě.

[17] Dle žalobce neobstojí závěr žalovaného, že námitky žalobce, vztahující se k jeho právu na soukromí a pohodu bydlení, se týkají jen J. S., která není stavebníkem, a dále že se v této souvislosti jedná o soukromá práva, do kterých správnímu orgánu nepřísluší zasahovat (žalovaný odkázal na §127 občanského zákoníku). Žalobce zdůraznil, že jeho námitky se týkají stavby samotné a projektové dokumentace, a je irelevantní, kdo stavbu fakticky realizuje a realizovat bude. Pokud žalovaná tvrdí, že spor je především mezi žalobcem a paní S., je jeho rozhodnutí zmatečné. Poukázal rovněž na to, že dle judikatury tzv. sousedské spory, vznikající při výstavbě, jsou ve fázi výstavby předmětem rozhodování příslušného stavebního úřadu, a až po dokončení stavby jsou předmětem řízení u obecných soudů podle §127 občanského zákoníku. Navíc dle rozsudku NSS sp. zn. 2 Afs 180/2004 jednotlivé části právního řádu nemají být posuzovány při rozhodovací činnosti izolovaně.

[18] Oba správní orgány žalobcem namítanou možnost narušení vlastnických práv a s tím narušenou pohodu bydlení žalobce řešily v rozporu s judikaturou i s platnou ÚPD města Břeclav, kde je uvedeno, že stavby pro bydlení nesmí zhoršovat kvalitu obytného prostředí.

Zhoršení kvality obytného prostředí žalobce ve správním řízení namítal a doložil, žalovaný se s touto problematikou nevypořádal.

[19] Stavba i projektová dokumentace jsou v rozporu s §25 vyhl. č. 501/2006 Sb., protože nerespektují vzájemné odstupy staveb a ani to, že žalobce má k navržené stavbě terasy okna obytných místností a navržený rozsah terasy umožní nahlížení stavebníka i dalších osob do soukromí žalobce. S touto otázkou se nevypořádal ani stavební úřad, ani žalovaný Správní orgány se rovněž nevypořádaly s tím, že stavba je při své realizaci v rozporu s ust. §24e odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., neboť žalobce i jeho rodinu ohrožuje hlukem a prachem, ohrožuje i provoz na pozemní komunikaci před stavbou, což bylo stavebním úřadem řešeno, ale marně.

[20] Aktuálnost ohrožení žalobce i jeho rodiny z uvedených důvodů je zřejmá z toho, že osoba označená správními orgány jako zástupce stavebníka je obžalovaná z útoků vůči žalobci a jeho rodině, o čemž je vedeno řízení u Okresního soudu v Hodoníně, sp. zn. 15T 159/2012. Žalobce i jeho rodina jsou v důsledku stavby a v důsledku chování J. S., která se vyjádřila, že její chování je vyvoláno odporem ke stavbě, ohrožení na zdraví.

[21] Postup správních orgánů ve věci byl formální, bez hlubší znalosti okolností řízení a skutečného stavu věci. Byl nesprávně posouzen skutkový stav, napadené rozhodnutí není v souladu se spisy, s územně plánovací dokumentací a obecnými požadavky na výstavbu. Správní orgány pod tlakem délky řízení, výpadů a útoků, úmyslnou nečinností nebo naopak nadměrnou argumentací J. S. rezignovaly na další výkon veřejné moci a stavbu povolily s tím, ať následně účastníci vedou řízení u obecných soudů. Tímto postupem se žalobce cítí být dotčen na svých právech.

[22] Žalobce nesouhlasí rovněž s tím, že dle žalovaného je stavebníkem I. K., přičemž J. S. je pouze zplnomocněným zástupcem. I. K. nebyla nikdy v průběhu správního řízení ani při realizaci stavby přítomna, vždy tam byla J. S..

[23] I. K. je „papírový“ stavebník, na kterého se J. S. pouze vymlouvá. Faktickým stavebníkem je ale J. S., která taky stavbu před zahájením řízení o odstranění stavby realizovala. Sama se také v tomto smyslu vyjádřila v trestním řízení, které je vedeno u Okresního soudu v Hodoníně.

[24] I po zahájení řízení o odstranění stavby stavbu fakticky prováděla J. S., a byla tedy účastníkem řízení o odstranění stavby. S těmito fakty se správní orgány nevypořádaly. Dle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je stavebníkem nejen osoba, která na sebe žádá vydání stavebního povolení, ale rovněž i osoby, které stavbu provádí, což je právě J. S. Správní orgány obou stupňů tedy pochybily, pokud jako se stavebníkem jednaly s I. K.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[25] Žalovaný vyslovil nesouhlas s názorem žalobce, že projektová dokumentace stavby je neúplná. Pokud se konkrétně jedná o otázku odtoku srážkové vody, odmítá, že by neúplnost dokumentace připustil s tím, že některé prvky realizace budou řešeny při provádění stavebních prací, přičemž v důsledku odtoku srážkové vody bude docházet k zatékání do stavby žalobce a ohrožení zdraví osob. V napadeném rozhodnutí bylo konstatováno, že po

doplnění dokumentace dodatkem technické zprávy popisující odvod vod na pozemek investora je vyloučen dopad na sousední nemovitost při odvodu vod z terasy. Projektová dokumentace byla vypracována v souladu s vyhláškou o dokumentaci staveb č. 499/2006 Sb. a zpracována v podrobnostech vztahujících se k povolení konkrétní stavby, jejímu účelu i možným účinkům na okolí. Vyhláška nevyžaduje předložení výkresů detailů, které jsou předmětem realizace, jako jsou například úpravy nadezdívky terasy oplechováním, tedy uzavření dilatační mezery krycí plechovou lištou v hranici se žalobcem. V tomto smyslu projektant uvedl, že některé detaily budou řešeny až v průběhu provádění, přičemž vzhledem k umístění stavby na hranici stavebních parcel doporučil spolupráci investora s majitelem sousední nemovitosti. Jedná se o drobnosti a detaily, které nezpůsobuje nedostatečnost projektové dokumentace. Bez ohledu na uvedené platí obecné zásady stanovené v §25 odst. 5, §20 odst. 5 písm. c) a §21 odst. 3 vyhl. č. 501/2006 Sb. a §152 odst. 1 stavebního zákona, ze kterých vyplývá povinnost stavebníka odvádět dešťové vody na svůj pozemek.

[26] K námitce, že i po provedených opravách je projektová dokumentace označena datem vyhotovení květen 2010, žalovaný konstatoval, že dokumentace byla doplněna dodatky z roku 2011 a 2012, které jsou obsahově shodné. Doplnky napravují a upřesňují nedostatky vytýkané odvolacím orgánem.

[27] Dle žalovaného předmětná rozhodnutí nejsou v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací. Žalobce namítal konkrétně rozpor s čl. 5.2.4. Regulativy pro ochranu prostoru. Žalovaný zdůraznil, že územní plán obce představuje základní koncepční dokument řízení územního rozvoje obce. Je zaměřen na urbanistickou koncepci a stanoví funkční využití ploch a jejich vzájemné uspořádání. Závazná část ve formě regulativů se vztahuje k základnímu koncepčnímu dokumentu vyjádřenému v měřítku 1:5000. Tyto regulativy nelze vztahovat k záměru realizovanému ve dvorním traktu rodinného domu vyjádřeného projektovou dokumentací 1:100 nebo 1:50. Řešení záměru nespadá do podrobností řešených ÚPD.

[28] Názor žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že pokud se týká způsobu řešení, jde o méně vhodnou estetickou variantu, nemůže být chápán jako rozpor s platnou ÚPD. Žalobci byl „naznačen“ způsob, jak by šlo případně tuto situaci řešit.

[29] Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je zmatečné, pokud žalovaný tvrdí, že spor je především mezi žalobcem a paní S. a přitom tvrdí, že námitky žalobce se týkají samotné stavby. Žalovaný v této souvislosti odkázal na odvolání žalobce, kde žalobce uvádí, že povolení stavby neporušuje formálně stavební zákon, ale legalizuje nezákonný, společensky nepřijatelný stav mezi zástupcem stavebníka a žalobcem a povolená stavba je prostředek k páčání jednání, která zakládá trestněprávní odpovědnost J. S. Žalovaný k uvedené námitce konstatoval, že rozhodování dle stavebního zákona je rozhodováním o stavbách, nikoliv o osobách, pro které je stavba realizována a o jejich jednání, vlastnostech a činnosti. Chování osob spojených se stavbou nemůže být obsahem řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný souhlasí s tím, že je nutno respektovat právní řád v celé hierarchii uspořádání. Dle jeho názoru neodporuje povolení či realizace konkrétní stavby Listině základních práv a svobod, pokud se tak stalo v souladu s právními předpisy a s územním plánem.

[30] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že správní orgány v otázce pohody bydlení postupovaly v rozporu se stavebními předpisy, judikaturou i ÚPD, ve které je uvedeno, že

stavby pro bydlení nesmí zhoršovat kvalitu obytného prostředí. Žalovaný uvedl, že žalobce tyto námitky blíže nekonkretizuje. Stavební úřad se otázkou pohody bydlení s ohledem na dopad stavby na okolí zabýval dostatečně z pohledu vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[31] Správní orgány se dostatečně zabývaly i otázkou odstupu od stavby žalobce a možností nahlížení do oken. Navržená stěna ve výši minimálně 180 cm je dle žalobce dostačující a plně respektující ohleduplné nadvýšení v tomto místě, ze tří stran uzavřeného prostoru na parcele žalobce. Jedná se o řadovou zástavbu, v níž nelze uplatnit požadavek třímetrového odstupu pochozí terasy realizované více než 2 m nad terénem, daný vyhláškou č. 501/2006 Sb., neboť jde o požadavek platný pouze do 25. 8. 2009. Žádost o dodatečné povolení stavby byla podána asi rok po uvedeném datu.

[32] Pokud žalobce nekonkrétně namítal nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k závěrům týkajícím se odvodu povrchové vody, neví žalovaný, co měl žalobce na mysli. Dle jeho názoru jsou závěry žalovaného jednoznačné.

[33] Žalovaný se nezabýval otázkou, kdo dosud stavbu fakticky realizoval, neboť to nebylo předmětem řízení. Dle žádosti o dodatečné povolení stavby je stavebníkem I. K. a stavba bude dokončena dodavatelsky. Stavba musí splňovat požadavky dané právními předpisy ve spojení s jakoukoliv osobou. Naplněním těchto požadavků se žalovaný zabýval a neshledal nedostatky. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[34] V řízení uplatňuje svoje práva jako osoba zúčastněná na řízení I. K., která je stavebníkem v předmětném řízení o dodatečném povolení stavby. Ve vyjádření k žalobě navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Dle jejího názoru žalobce nebyl nikterak zkrácen na svých právech, v řízení byl řádně a úplně zjištěn skutkový stav věci, nedošlo k žádným nezákonnostem a napadené rozhodnutí netrpí žádnými vadami.

[35] Připomněla, že v odvolání sám žalobce uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu se stavebním zákonem a souvisejícími předpisy, nyní ale tvrdí pravý opak. Dle jejího názoru to svědčí o pouhé nespokojenosti žalobce se stavem konstituovaným napadeným rozhodnutím. Žalobce se opírá o základní práva garantovaná ústavním pořádkem a neuvědomuje si, že kde začínají práva a svobody jiného, tedy její jako stavebníka, končí práva a svobody žalobce. Svoje práva hájí a na její nebere ohled. Dle jejího názoru dochází-li k emisím, tak pouze v rozsahu nezbytném, v sousedských vztazích běžném.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[36] Ve věci proběhlo dne 10. 6. 2014 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Zástupce žalobce zdůraznil, že předmětnou přístavbou byla značným způsobem narušena pohoda bydlení žalobce včetně jeho rodiny, zejména bylo narušeno jejich soukromí a bylo porušeno rovněž právo na ochranu vlastnického práva. Odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 30. 7. 2013, č.j. 4 As 97/2013. Při posouzení věci soud vycházel z obsahu správního spisu, jakékoliv doplnění dokazování by bylo z hlediska procesní ekonomie nadbytečné.

[37] Soud nejprve posuzoval námitky, jejichž společným důsledkem je dle názoru žalobce narušení soukromí a pohody bydlení. Konkrétně šlo o námitky týkající se rozměrů stavby s ohledem na charakter okolní zástavby, vhodnosti a dostatečnosti umístění polykarbonátové stěny nad zídou na hranici pozemků žalobce a stavebníka. Žalobce rovněž v tomto směru vyslovil názor, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci.

[38] Pokud se týká pojmu „pohoda bydlení“ soud vycházel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS. Pohodou bydlení lze rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod. Pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Při použití této objektivistické definice se nicméně správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat. Podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.

[39] Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí vzájemné odstupy staveb splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí.

[40] V daném případě, jak vyplývá z obsahu správního spisu, jehož součástí je i fotografická mapa, je zřejmé, že se předmětná stavba se nachází v řadové zástavbě rodinných domů. Jedná se o přístavbu dílny o rozměrech 4 krát 3 metry, jejíž střecha bude sloužit jako terasa. S domem a zahradou ve vlastnictví žalobce bude sousedit v délce 4 m, z toho v délce 0,9 m bude přiléhat k jeho domu, v délce 3,10 m bude na hranici s pozemkem žalobce, kde bude stavba dílny přiléhat k zídce, respektive plotu z betonových tvárnic, ve vlastnictví žalobce. Plocha terasy bude na ve stejné výšce, ve které končí tato zídka, která odděluje sousední dvory a zahrady. Za účelem zajištění soukromí je navržena polykarbonátová stěna, která je na zídce a tvoří její pokračování. Stěna má být vysoká 1,6 metru. Společně se stávající zídou bude tedy tvořit stěnu vysokou ze strany pozemku žalobce přibližně 3,6 metru.

[41] Stavební úřad tuto stavbu ve svém rozhodnutí označil za rozměrově nepodstatnou a nezabýval se námitkami žalobce, že terasa je rozměrově daleko větší, než jaké jsou terasy u ostatních domů v sousedství a v porovnání s nimi přesahuje roh jeho domu i stavební čáru sousedních domů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tyto námitky uplatňoval

žalobce v celém řízení. Označil je za méně podstatné z architektonického i urbanistického hlediska s tím, že je nelze považovat za námitky, pro které by mělo být rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno. Dále rovněž uvedl, že stavba nevybočuje z charakteru okolní zástavby.

[42] S těmito názory správních orgánů se soud neztotožňuje. Terasa o rozměrech 4 krát 3 metry dle názoru soudu nepatrná není, podstatně mění stávající poměry v místě, pokud stojí na hranici pozemků a v délce 3,1 metru přechází stávající zástavbu. Tento fakt by jistě nebyl tak podstatným, pokud by terasa nebyla umístěna na střeše dílny a na úrovni vrcholu stávající zídky, která slouží k oddělení pozemků zachování soukromí. Žalobce v průběhu celého správního řízení argumentoval tím, že je sice pravdou, že i u okolních domů jsou terasy sloužící ke vstupu na zahradu, žádná z nich však není tak rozměrná a tak významným způsobem nepřesahuje stávající zástavbu. Terasy jsou buď v jedné rovině se zástavbou, nebo jí přesahují jen nepatrně. Jak soud zjistil z projektové dokumentace, konkrétně ze situace stavby (výkres v měřítku 1:500), u žádné z bezprostředně sousedících staveb není terasa, která by přesahovala fasády domů. Ani z leteckého snímku (byť ne zcela zřetelného), není patrné, že by terasa o srovnatelné velikosti byla u některé stavby v okolí. Správní orgány se touto problematikou nezabývaly dostatečným způsobem, a to ani přes opakované námitky žalobce a nevzaly v úvahu skutečnosti, které jsou zřejmé ze spisového materiálu. Soud z rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nezjistil, že by se správní orgány konkrétně zabývaly tím, jaká je velikost teras u sousedních domů. Přesto však žalovaný vyslovit závěr, že předmětná stavba nevybočuje z charakteru okolní zástavby. Soud je nucen konstatovat, že tento závěr nelze ze skutkových zjištění dovodit, naopak je zřejmé, že svou velikostí značně z charakteru dosavadní zástavby vybočuje. Dle názoru soudu bylo porovnání předmětné stavby s okolními stavbami doplněné příslušnou argumentací (pokud by byly správní orgány toho názoru, že i přes své rozměry se jedná o stavbu přípustnou), zcela nezbytné, a to s ohledem na zjištění vyplývající ze spisu a opakované námitky žalobce.

[43] Správní orgány se dostatečně nezabývaly ani námitkami vůči polykarbonátové stěně, i když i tyto námitky vznášel žalobce opakovaně. Neřešily dostatečně, jaký bude mít vliv na dosavadní poměry v místě. Stěna má být umístěna nad stávající zídkou a společně s ní má tvořit plochu dlouhou 3,1 m a vysokou přibližně 3,60 m. Správní orgány se konkrétními rozměry plochy, která bude ze strany pozemku žalobce tvořena stávající zídkou a polykarbonátovou stěnou stěny nezabývaly. Žalovaný pouze uvedl, že polykarbonátová stěna je navržena v nezbytné míře tak, aby nezvyšovala překážku na hranici stavebníka a odvolatele a nevytvářela stísněný a uzavřený prostor na jeho parcele. V této souvislosti žalovaný přirovnal situaci na hranici pozemků stavebníka a žalobce se situací na druhé hranici pozemku stavebníka, i když zde terasa nepřesahuje dvorní fasádu sousedního domu. Žalovaný poukázal na to, že zde vlastník sousedního nemá ke stavbě žádné námitky. Dle názoru soudu je však zcela zřejmé, že situace je na obou hranicích pozemku stavebníka naprosto odlišná a stavba terasy má naprosto rozdílný vliv na dosavadní stav. Toto přirovnání je tedy zcela nelogické a nepřipadné. Jak bylo zjištěno ve správním řízení, v daném místě je běžné, že pozemky jsou odděleny zídkami za účelem zajištění soukromí. Dle názoru soudu navýšení stávající zídky o další nástavbu – polykarbonátovou stěnu, v důsledku čeho vznikne plocha o celkové výšce asi 3,60 metrů podstatným způsobem mění situaci na pozemku žalobce. Dosud bylo v dané lokalitě běžné, že sousedi měli své pozemky odděleny zídkami za účelem zachování soukromí, další navýšení stávající zídky o stěnu 1,6 m vysokou polykarbonátovou stěnu však dosavadní poměry značně mění. Soud souhlasí, s názorem žalovaného, že tato

zástěna je navržena v nezbytné míře, otázkou však je, zda je za stávajících poměrů vůbec vhodným řešením.

[44] Žalovaný i stavební úřad vyslovily názor, že polykarbonátová stěna dostatečným způsobem zajistí zachování soukromí žalobce, neboť nahlížení za tuto stěnu vyžaduje značné úsilí a vyklonění. Soud však s tímto názorem nesouhlasí. S ohledem na výšku stěny 1,6 m v porovnání s průměrnou výškou lidí nelze dospět k závěru, že nahlížení za tuto stěnu vyžaduje zvýšené úsilí. Většině lidí postačí přistoupit ke stěně a bez jakéhokoliv dalšího úsilí mohou nahlížet na sousední pozemek a do okna žalobce. Soud v této souvislosti považuje za důležité zmínit, že žalovaný ve vyjádření k žalobě chybně argumentoval tím, že polykarbonátová stěna ve výši min. 1,8 m je dostatečná. Stěna je však navržena ve výši 1,6 m.

[45] Další námitky žalobce soud neshledal důvodnými. Zčásti se týkaly projektové dokumentace. Soud konstatuje, že po doplnění dokumentace vyhovuje požadavkům vyplývajícím z právních předpisů, především přílohy č. 1 vyhl. č. 499/2006 Sb. Soud si je vědom, že v souladu s §159 stavebního zákona je projektant povinen mimo jiné dbát i právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu. Dle názoru soudu však nelze tento požadavek vykládat tak, že projektant by byl povinen vyčerpávajícím způsobem vyřešit, vyhodnotit i otázky týkající se například zachování kvality prostředí, a tedy i zachování dosavadní úrovně soukromí a pohody bydlení. Projektová dokumentace v předmětné věci konkrétním způsobem řeší problematiku odvodu odpadních vod, hydroizolace, dilatačních spár i ukotvení polykarbonátové stěny. Pro účely předmětného řízení je v základních rysech objasněna i situace stavby s ohledem na sousedící zástavbu. (výkres v měřítku 1:500). Pokud žalobce odkazoval na vyjádření Ing. G. k projektové dokumentaci a vytýkal žalovanému, že se s ním nevypořádal, soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí, v části, kde se zabýval projektovou dokumentací, vyjádření Ing. G. zmínil. Jak soud zjistil ze správního spisu, Ing. B. G., který byl žalobcem zmocněn v předmětné věci k prostudování spisu a k tomu, aby se zúčastnil jednání stavebního úřadu, na jednání ve věci dne 17. 7. 2012, kde byly účastníci seznámeni s doplněním projektové dokumentace uvedl, že projektová dokumentace vykazuje nadále vady, které nebyly odstraněny. Tyto vady však nekonkretizoval a správní orgány tedy neměly možnost vyvracet žádné jeho konkrétní námitky. Rozhodnutí správního orgánu nesprávně u projektové dokumentace uvádějí pouze datum, kdy byla vypracována v původní verzi a neuvádějí datum jejich doplnění. Dle názoru soudu je však z rozhodnutí i z průběhu správního řízení zřejmé, že projektová dokumentace byla dopracována a její dodatky jsou její součástí. Dle názoru soudu se tedy jedná o nepodstatný nedostatek.

[46] Část žalobních námitek se vztahovala k osobě, se kterou správní orgány jednaly jako se stavebníkem. Žalobce nesouhlasil s tím, jak se správní orgány vypořádaly s jeho námitkami, že I. K. je pouze „papírový“ stavebník, faktický stavebníkem je a byla J. S.

[47] Podle §2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je stavebníkem osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby. V daném případě o vydání dodatečného stavebního povolení žádala I. K., se kterou vzhledem k tomu správní orgány

správně jednaly jako se stavebníkem. Je nutno zdůraznit, že stavební povolení, a tedy i dodatečné povolení je správním rozhodnutím, které se váže nikoliv ke konkrétní osobě, ale ke konkrétní stavbě. Nemá tedy vliv, kdo je konkrétním stavebníkem, bez ohledu na konkrétního stavebníka je stejné, zůstává stejné i při přechodu vlastnických práv ke stavbě. V daném případě k přechodu vlastnických práv nedošlo. Stavebníkem tedy byla a je I. K.

[48] Nedůvodnými jsou rovněž námitky týkající se žalobcem tvrzeným rozporů s územně plánovací dokumentací města Břeclav. Zde se soud plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, které je shrnuto v odst. [17] tohoto odůvodnění.

VI. Závěr a náklady řízení

[49] Vzhledem k výše uvedenému soud tak dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Žalovaný především nepřihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo (zejména nevyhodnotil, že předmětná stavba se jednak svými rozměry, jednak přesahem přes stavební čáru odlišuje od staveb v okolí) a v těchto souvislostech se nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce. Některé vyslovené závěry, (zejména že se jedná o stavbu rozměrově nepatrnou, s obdobnými důsledky jako na druhé hranici pozemku stavebníka, že polykarbonátová stěna dostatečně zajišťuje soukromí), neodpovídají skutkovým zjištěním. Napadené rozhodnutí proto soud zrušil podle § 78 odst. 1 a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení žalovaný zejména zcela konkrétně zjistí a uvede, jaké jsou rozměry obdobných staveb v okolí, rozměry předmětné stavby v této souvislosti vyhodnotí zejména z hlediska, zda stavba, jak je zčásti již zrealizována a má být dohotovena, nepřiměřeně nezasahuje do práva žalobce na soukromí a není v rozporu s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[50] Soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 4 As 97/2013-40, podle kterého „*Požadavek žalobkyně, aby vlastník sousední nemovitosti odstranil (§ 129 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006) stavební úpravy (zde terasu), jež umožňují ve vysoké míře zasahovat do dlouhodobě zavedené úrovně soukromí v daném místě, je oprávněný bez ohledu na to, zda došlo ke konkrétním zásahům do práva žalobkyně na soukromí, či nikoliv. Rozhodující je skutečnost, že stavba terasy svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům narušila zavedený a žalobkyní legitimně očekávaný rozsah soukromí.*“

[51] Lze konstatovat, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Při vyšší hustotě osídlení dojde v důsledku umístění nové stavby vždy k narušení dosavadního stavu. V dané věci bude tedy rozhodující posouzení, (po důkladném vyhodnocení dosavadního stavu), zda předmětnou stavbou, (realizovanou prozatím pouze částečně), nebylo zasaženo do práv žalobce nad míru přiměřenou poměrům.

[52] O nákladech řízení účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl proti žalovanému ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek 4 000 Kč a za právní zastoupení 10 200 Kč (tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu – převzetí věci a

příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání – společně se třemi režijními paušály po 300 Kč a za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Dále byla přiznána náhrada za promeškaný čas strávený cestou ze sídla ke Krajskému soudu v Brně a zpět za celkem 4 půlhodiny podle § 14 advokátního tarifu ve výši 400 Kč. Dále soud přiznal náhradu cestovních výdajů advokáta žalobce k jednání u zdejšího soudu dne 10. 6. 2014 za cestu Břeclav -Brno a zpět osobním vozidlem SPZ 1B7 4618, zn. Škoda Octavia, ve výši 717 Kč. Dle předloženého technického průkazu vozidla a vyhlášky č. 435/2013 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. V daném případě náklady na pohonné hmoty dosáhly výše 310 Kč [(7,9 l na 100 km, cena PHM 35,70 a vzdálenost celkem 110km], amortizace (náhrada) výše 407 Kč (110 x 3,70). Celkem byla žalobci přiznána náhrada nákladů ve výši 15 317 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

[53] Žalovaný úspěšný nebyl, a proto nemá na náhradu nákladů řízení právo.

[54] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. června 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu